

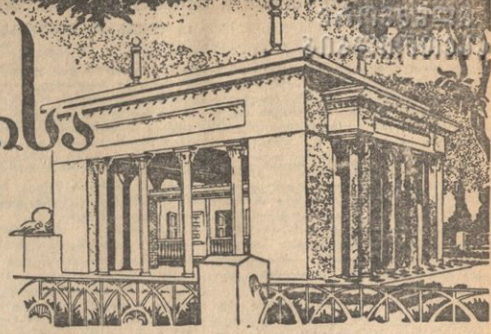

მეტეა მაგარა სახლისა

ქართლის გული, ქალაქი გორი მხოლოდ მტკვრისა და ლახანის იცის როდის გაშენდა ქალაქი გორი, ეს უძველესი ციხე-ბურჯი საქართველოსი.

უძველეს წიგნებს, ჩინაწერებს, მემკვიდრეობით არ გააჩნიათ ზუსტი ცნობა ქალაქი გორისა, არაფერ იცის ამ ქალაქის დღე მიგვაჩვენოს!

სანაცვლოდ თითონ გორი არის ბევრის მხოლოდ-მხოლოდ მისწერე მრავალი ქალაქის და ციხე-ბურჯის აგებენისა.

მეტეაგანს შორის მტკვრისპირას როს გაუკეთაო ბაღები შეწყვეტ ქართლის გულში—გაოცებულან, მათ თვალს სწრაფი ელვარება გორის ბაღისა, მათ ავირებდა მწვანისასეული გორის ციხე თავის სიბრტყელთ, მრავალზე მრავალ, მტრის თვალსათვის შეუძნეველ სათფურებით; და მინ მისულნი ზღაპრული იტყვიანდნენ ხოლმე, გორის ამბავს სპარსელები, ინდოელები, უფრო შორსულ ქვეყნის მკვიდრნი—ქართლში ნახებარნი.

მოქალაქე ქართლში დამპყრობელნი, ხშირად მოქალაქე, დატრიალები დღედაღამე ქართლის გულსა, გადუქავდით ენახები და ხილნარები, ხანძარდ ქვეყნად შინაინ ქართლის სოფლები, მაგრამ არას-დრის არ გაბტყავდა გული ქართლისა, არ შერყევდა სიღაღე გორის ციხისა, სიკაცხე იმეც ფეხს იდ-გამდა ქართლში თანდათან, ისეც დღეობა ნადგურდა-ლა გულის კერასზე—ახალ სიკაცხის დაბრუნების მიუწყებელი.

მოქალაქე ქართლში აჯალაღელდნი, თემურ-ლანგი და შაჰ-აბასი—და გორის ციხის კედლებს ასოსენ დი-დი ბრძოლები, შემადგება ქართველებსა; და თუცა ბევრჯერ მიაყენეს გორის ციხეს დიდი შინაინ, ი-ც კვლავ აღდგება ქართველების მაღალი ხელით, იმ-ვე ურემსა, საყაქს, ქართლზე გაქცევის არ მო-წყობილი გულსყერი გორის ციხისთვის—მთა უფრო მტკიცედ უმაყვადით ციხის კედელი, რომ უფრო დამპყრობით არ შესაძლებლით დამკვიდრება საქართველოში.

გორს ორ ნაწილად ჰყოფს მდინარე მტკვარი, ბუ-რჯის მთები სამხრეთიდან ეყვრის ქალაქს, აღმოს-ავლეთით გუშავით ამარტული კვერნავს ქედი, ჩრდილო-დასავლეთი ვერცხლისფერი ლახვი სახლ-გარს.

ქართლის გული—ქალაქი გორი მისთვის თვალსადავრებზე იგრანობს სიხალეს, საღვთოაღნი დაინახავს გორის ციხეს ამაყად აღმარ-თულს, როცა მდინარე მტკვარი გადვილი და ქალა-ქის ცენტრალურ ნაწილში შეხვალა თვალს იტყვიან მთელი წყება ახალი შენობებისა. ლენინის ქუჩით მიხვალთ ციხემდის, მაგრამ ვიდრე იქმდის ახ-ლადმოსული, ხელმარჯნული წყვი, რათა იხილოს უპირველესი ადგილი დღემამისა—

აღიხილ ნაშენი პატარა სახლი! ჩვენი სამშობლოს ყველა კეთილდანი მისტლან აქ, რათა საყუარო თვალთ იხილნ— აღიხილ ნაშენი პატარა სახლი. და აველა მოსულს აიციებს სისადავე ამ პატარა სახლისა.

ეს ადგილი ქალაქის გარეუბანი იყო მაშინ, აქ, სიძულვირში ურწყვედა ქართლის დედა აკვანს ოჯა-ნის იმდეს, ნაზის ხშით გაყოფიდა ჰილსისარულს. ახლც არის აქ ის მოხატული სკიერი, უბრალო ტახ-ტი და აქაჲ.

იმ დროინდელი გარეუბანი ქალაქი გორისა—მივიწყ-ვეული, მოუკრწყველი ქუჩადავნი—როგორის სი-ლიადაით შეწყველა ახლა, შეწყვეტილია ჩაუშქარლი დიდი ნაოთლი.

იმდროინდელი გარეუბანი ქალაქი გორისა—აქ ხე-ლანსები სახლობდნენ უფრო, იქნ სპარსის მხოლოდ საკუთარის ოფთხი იმდენი, აქ იმეათავდა გაცილდა ამოლახარი, —

ახლა ქვეყნის თვალისთვალად გადაცეკულა, ჩვენი სამშობლოს ყველა კეთილდანი მოსტყავდნენ, რომ საკუთარის თვალთ იხილნ ეს უბანი—უპირველესი ადგილი დღემამისა და ამ ოჯანის უპირველესი—

აღიხილ ნაშენი პატარა სახლი!

უხმაურლო მოვიდნენ ისინი ამ სახლთან. შექცობილი იყო ქალაქი გორი, შემოღობის მშვიდი, უღმდამო ღამე იყო. ციმციმდნენ ცაზე მიყრდნე ვარსკვლავები, სიჩუმეში ისმობდა მტკვრისა და ლახვის ტალღების შრიალი, დღევით ამართლო-ყო გორისციხე ბუნლო.

ესენი გათყვნილად დასტოვებენ ქალაქი გორს, კე-კასიონის უღელტეხილისაკენ გაემართებიან. თანდათან გროვდებიან მომარბები. ქალაქის ქუჩებ-ში მათი მწყობარი ნაბიჯების ხმა ისმის, და როცა ამ სახლთან მივლენ, მათ გულში ღვივდება სხივი გა-მაზრკვებისა.

ღივიზა გამწვრივდა სახლის წინ. მწყობარში ღვანან მტერთან შესაყინებლად მიმ-ავალი ვეცაცები, საჭაროველს ყველა კუთხის რჩეუ-ლი ჰპოტყები, მათ შორის ბევრია გორის მკვიდრი, მეჯღმისპირის, ნადარბაზვის, ბერძენის, ოხერასა და კარალოთის დევამბრები, ტყავივისა და ატენის შეატხმა ბიჭები, ისინი მტრობას ანაწენენ მტერს, ჰპარა კაცასიონს კალისაგით რომ შემოესივნენ და საქართველოს წაუპოტენის სისლიანი ხელი.

დაუბერა ბურჯის მთიდან მსუბუქმა ქარმა და შემოიარდნენ ჩვენი დროშები, ელვარი, ალსფერი ჩვენი დროშები.

მეომარი გარს ეხევიდა ხალხი, ხშიანობს გორი, ჩრეულ ბიჭებს აჯანვის ომში.

მეჭარე ხმამ შეარხია ღამის სინდელე, ერთი მე-ბრძოლი აიპარა ხალხის წინაშე, უბრალო სიტყვით გამოაბა ბულისწავილი მებრძოლებისა და აველამ ერთხმად გაიმთრია ფიცის სიტყვები!

ხელის მიმართ თქმული სიტყვა არასოდეს არ გატყდება.

მათ დიფიცეს—სამშობლოსათვის თავს გასწირა-ვენ, ასახელებენ ხალხს იმდეს, რომლის აკვირი აქ დირწა თავდადრეველი. მიღანი ომში—მიბოლო-წონ მტერთა ლაშქარი, უკუაქციონ ჩვენს მცვეანში შემოჭრილი დამპყრობლები.

დაღა წული გამაზრებისა, გამოთხოვების გა-მოუთქმელი წული ჩამოღდა. გადახევივნენ მებრძოლები დებსა და დიდებს, ცოლსა და ბავშვებს და შედგეს ისე იმ მებრძოლის ხმა რომ გაისმა, წუთისუმაღლე მწყობარში ჩადგენ შორს მიმავლან, მეწინავე დროშა აღმართეს, მტე-ცი ნაბიჯით გაეპარინენ ჩრდილოეთისკენ.

ციხრის ვარსკვლავი ჯერ არ ამოსულა, ისეც ბუნლოა გაბვეული კვერნავის ქედი, ბურჯის მთე-ნი, მაგრამ ნათელი ცამდის არის თითქმის მისული — ეს, ამ სახლთან აიპარა ნათელი სხივი და იგი გვახ-უნაწენს იმ ვეცაცებს, რომელთაც ახლა გაიარეს ქა-ლაქი გორი.

ყველგან ბრწყინავს აღიხილ ნაგები პატარა სახის დიად სიგი!

ყველგან იბრძოდნენ გორის მკვიდრი, გორში დატრიალებდნენ.

ბევრი მათგანი შეუბოვრად იცავდა ლენინის ქა-ლაქს, გმირულ სტალინგრადს, ბევრი იბრძოდა სეეს-ტოპოლში.

თარვის სანაპიროზე, ქალაქი კავკასია, მამისონის უღელტეხილზე გორეც ვეცაცებს მტერი მრავალ მოუთხოვიათ, ხშირად ხელახალ მტერიან მოხდურ-თან და ვეცაცური მათი ხმალი მტრისთვის პირდაპირ გულში უშპებრებიათ.

აღრვე გათქვა სახელი მეჯღმისპირელმა ბაგრატ ზემტყელები.

მისმა ავიაკალოვანმა სეესტოპოლისათვის ბრძო-ლაში იმარჯვა განსაკუთრებით და ზემტყელების ეს-კარბილის კიდევაც მიაკეთენს „სეესტოპოლის“ სახელი.

სტალინგრადთან—ბერკინამდის, იმ, საბჭოთა კე-შორის გმირის პოდპოლოცნიე ბაგრატ ზემტყელების სახელებიან ბრძოლებს გვა.

პაერში რამდენჯერ შემბინა მეჯღმისპირელი ვეცა-ცი სეკვიდის, რამდენჯერ გადაუხდა უმაგალით ორთაბრძოლა, იგი ამარცხებდა მტერს, ამარცხებდა სეკვიდის.

რეგითი კომუნდერნი იყო უფლისციხელი სოკრატ გალუსტაშვილი, ჯარში გაწვევის შემდეგ მალე გახდა მტეცვიამდრეველი. მტერთან პირველსავე შერტინებ-ისას ისახელა თავი.

ეს მოხდა ახალ გათენებულზე, გალუსტაშვილის ტყვიამდრეველი შენიღბული იყო ფრანკის წინააღე-ზე. უცხე, მოულოდნელად მტერი გადმოვიდა შეტე-ვაზე, ოთხი მებრძოლი უნდა გაკლავებოდა ორასამ-დე გერმანელს, რომელთაც ტყვიამდრეველთან ერთად ნაღმსატყორცნიე ჰქონდათ. მომარბმა აცნობა წაწ-ლის უფროსს და ითხოვა მასველა ძალა. გერმანე-ლები დარწმუნდნენ რომ ამ უბანზე არ იყვნენ საბ-ჭოთა ჯარები და არცლად თამამად გამოემართნენ სწორედ იმ ადგილსაკენ, საოც მტეცვიამდრეველი თავისი სამი მებრძოლით იყო ჩასაფრებულა... მამულ ძალას ავიანდებოდა...

უცხე ასიოდე ნაბიჯზე მოვიდა მტერი და გალუს-ტაშვილმა ვახანა ცეცხლი. გერმანელნი სასწრაფოდ გაწვეს მიწაზე, მათ გარკვევით დაიგულეს მარტო ერთი ტყვიამდრეველი და უმაღლე ვახანაზე შეტე-ვა ნაღმსატყორცნიისა და ტყვიამდრეველის ცეცხლი გა-აჩაღეს. ჯერ დილა გალუსტაშვილის სამი მებრძო-ლი, ხოლო შემდეგ სამივე გამოვიდა მწყობრადან.

პირისპირ დაჩნა ქართველი ვეცაცი მტრის რაზ-მულთან და მიიწა დაღინა—როდესაც გერმანე-

ლები ახლ ახლოს მოვიდნენ, ისეც გრაგლისმტერი ცეცხლი გააჩაღეს წყობარმა... მოვიდა მამული ძალა. მტერი უკლავტეს!

სახელოვან მტეცვიამდრეველს ერთად ერთი ტყვია ჰქონდა დარჩენილი.

მებრძოლებმა ფრანკის ხაზზე, გალუსტაშვილის ტყვიამდრეველიან ოცდაათი ნაბიჯის დაშორებით ასი მეცადარი და ოცდაათი მძიმედ დაჭრილი გერმანე-ლი დათვალეს.

ასახელა თავისი შრომალი კუთხე გორელმა ვე-ცაციმა. საბჭოთა კავშირის გმირად დაბრუნდა გალუს-ტაშვილი.

ასეთი მებრძოლები იყვნენ იმ სამახსოვრო ღამით, ფიცი რომ დადგეს ბელადის სახლთან.

გორის რაიონის განაპირა სოფელია მეტეაბანი-უბანი. ის სამხრეთ-ოსეთის საზღვართანაა გაშენებუ-ლი.

ამ სოფლის კომუნდერნობას „მეაგალით“ ჰქვია და კომუნდერნობა მართლაც სამეაგალითაა მთელს რაიონში.

მათ ხორბალიც ხევერივად მოჰყავთ და ქარბა-ლიც. ვახივ შესანიშნავი აქვს „მეაგალითს“.

თითქმის ყველა ოჯახიდან წვიდა თითო მებრძო-ლი ფრანკზე. ორასი კომლა „მეაგალითში“ გაერ-თიანებული და ორასი ჰბბუცი წვიდა მტრის შესა-მუსრავად მეტეაბანიუბანიდან, სოფელში როდ შე-ფერტეს მუშაბანი.

ახალი მარანი ააგეს და მწერივად ჩაყარეს ას-ან ფუთიანი ქვევრები, წყლისადენი გაიყვანეს სოფელში და ყოველ მოსახლეს ეზოში აქვს ამოყვანილი წყა-რისწყალი, გაამარვეს ხარ-კამენი. მიწის ახალი ნაკეთები მოხსნეს და დათესეს. ერთი ქვეტარი მიწაზე ორასობრივი ცენტრული ჰარხალი მოიყვანეს.

ნიკოლოზ გიგოლაშვილი და ეგნა ნარიკაშვილი შეკეთ კომუნდერნობის თავმჯდომარე—ლინინის ორდენისანამა აღუქანდრე ბერაშვილმა. მათი ბრძე-ვები ყოველთვის პირველობენ. სადაც კი მათი ხელი დატრიალებდა, იქ საშუე თავის რაგზე. შემოწმება არ სჭარდება მათ მიერ მოხელსა და აღმოსავლ, დაშენილსა და მოითბულს.

უცვათი შრომა მეტეაბანიუბანზელებს. ბაჩაქიან ქართლის მიწაზე მოწვეული ჰირანხულით საესეა მათი ბელდელი, სოფელში კარგი გზებია, მტკიცედ არის ნაშენი სახლები, სკოლის ისეთი კარგი შენობა აქვთ, რომ ბევრ ქალაქსაც დაამწვევს.

შრომის მტკიცე კარგი ლხინი იციან მეტეაბანი-უბანელებმა. მათ ბლომდ აქვთ საყუარო ღვინო, ძაგამ ომიანობის ღრის ერიღებოდნენ ლხინი, იმ-ყოფად მოხიბდნენ ქვევრებს—ღვინო ათივებდნენ უამეს ფრანკზე წაწლით დეგები და მამები. ახლა კი, როცა ამრანებში წინაშე ვაღმობლი დეგებორე-ბი დაბრუნდნენ მეტეაბანიუბანში—ლხინია გაჩაღ-ებული.

მღერინ მეტეაბანიუბანელები, ჩვენი გამარჯვების სიმორებს მღერაბ. სობარუსის სხებმა შემოსუქვა სახლებში. მათ სახლებში არასოდეს გამოილვა სი-ხარული!

დღითი დღე იზრდება ქალაქი გორი, მისი მრეწე-ვა და კულტურა.

გორის საკონსტრუქტორ ქარხანა ერთ-ერთი უშენიშენ-ელოვანია საქარაში. მის მუშაბა და ინიერებს ისე აქვთ მუშაობა აწყობილი, რომ ამ უკანასკნელ წლებში არასოდეს ყოფილან ჩამორჩენილი. როცა საჭარო-ებამ მოითხოვა, ქარხანამ სულ მცირე დროს განმე-ლოვანი დაამზადა სპეციალური საჭურველი კეცა-სიის დამყვალათვის.

მედაგაგორი ინსტიტუტი, სახელმწიფო ქართუ-ლი ლაბა, კინოთეატრი, ქალთა და ვეფთა სკოლები,

მრავალი სპეციალური სასწავლებელი, მუზეუმი, საატტორის, ბანკის, საავადმყოფოს, კულტურის სახლის ახალი შენობები—ის, სახე ახლანდელი გორისა.

დღი ქალაქის ცხოვრებით ცხოვრობს ქალაქი გო-რი.

და ვანა მარტო ქალაქში არიან დაწყვებული სწავ-ლასა და კულტურულ ცხოვრებას?

ასოცდახუთმეტი სკოლაა გორის რაიონის სოფე-ლებში. ამატე ათასი ქალ-ვატი სწავლობს ამ სკო-ლებში.

კლუბები, სამკვიხელოები, მომღერალი გუნდები და სცენისმოყვარეა წარები—აი, ახლანდელი ქარ-ლის სოფელი. ყოველ სოფელში მიღის ეტენდა-რა-ზეთები, თვალც უშეებენ კედლის გაზრტებს, სადაც აღწერენ თავიანთი სოფლის ნამდვილ ამბავს:

ქარალთში დაბრუნდა მრავალი ორდენისა და მედლის კავალთი გატანვე თელავაშვილი. სოფლის კედლის გაზრტეში მოთარბობია მისი სახელოვანი ბრძოლები, პირველი დაჯილდოება, გმირთან შეხ-ვედრა, მისი ჩამოსული გამოწვეული ზეიმი სოფ-ლად.

დიდის ხალხით კეთხულობენ ტურნალ-ვაზეთებს ქართული კომუნდერნი, გუნდში მღერაბ, თამა-შობენ კლუბის სცენაზე, შრომობენ მტრის სიხალი სით და გატყვებთ.

...ღამასოვდა ტანსაცმელი, რომელშიც იოსებ აულაშვილი ზამთარში გაჩადა სკოლაში—ცისფერი ჰალტი, ჩქეპები, ნაბის ქედი, რტხე მოქმევილი ჰალთათამბები, განიერი წითელი შარვი, ჩვენ მოგ-ეწონდა ამ შარვის ღია ფერი.

იოსებ სკოლაში დადილა მხარზე ჩამოიდებულ წითელი ჩანთით, სიარული მტკიცე, გამომეტყველება—ციტახლი, იყო მკვირცხლი, გულმხარული...

გულმხარული... მკვირცხლი! წითელი შარვი, წი-თელი ჩანთა!

ეს სურათი აღსდგება თვალწინ გორის მიწის ფეხს რომ შეაბებ. აქ კარგად ახსოვს სკოლის ამხანაგს დიდი ბელადის ბავშვობის სახე.

საქართველოს დღე-მდინარე, ჩვენი მტეცარი, ჩვე-ნი ლახვი ლახვის ნაბრტის ეტანებულა ჰბბუცი უფრო, უცვარდა მისი შტედიანი მარტი ტლულები. და ბევრჯერ მიუყვანია მის ტოლ-მეგობრებ ლახვის ნაპირებთან, ბევრჯერ გაუტყარეს ლახვი მხარე-ლოში.

გორის ციხიდან ხელსაგულით სჩანს ლახვისა და მტერთის ნაპირები. ახლის იყო მისი სახლი გორის ციხიდან. ხშირად ჰბბუცი სულმთელსადაც აირჩებ-და გორის ციხეზე, წყნარად მოეცეკვოდა უმაღლესი კე-დელს და სიყვარულით დასცქეროდა ორი მდინარის, უსაყვარესი ორი მდინარის ღამაზ ნაპირებს.

ბავშვობის წლები. მათ თანდავე გაუსწორა თვალს სინამდვილის, — როგორც შეეძლო ეხმარებოდა ტოლ-ამხანაგებს და მხობრტების მძიანთ იყო შეურავალი.

შრომობიერი პატარა კოთხის სიყვარული, დიდი სითხე პატარა სახლისა მას ყველგან გაყუა.

როცა ბათუმის ციხეში იჯდა, როცა ირტუტის მირტებულ სოფელში მარტოდ იყო კარავაეტელი—მუდამ ახაყდა პატარა სახლი გორის ციხისთან, დე-ლი ნანინა ემსობა ტკბილი, შორით ართობდა ლახა-ვი და მტერთის ნაპირები.

როდესაც თავი დააღწია ზამთასხლებმა, მცირე ხანით იახხელა სახლი.

მათიშობის წლები გაახსენდა მის დაბრუნებულს. ბტენი... ტყეაი... ლდი კეცხევილი. მომლობობა გზები სკოლაში, ჰიდაობა და ცერვა ლახვიში.

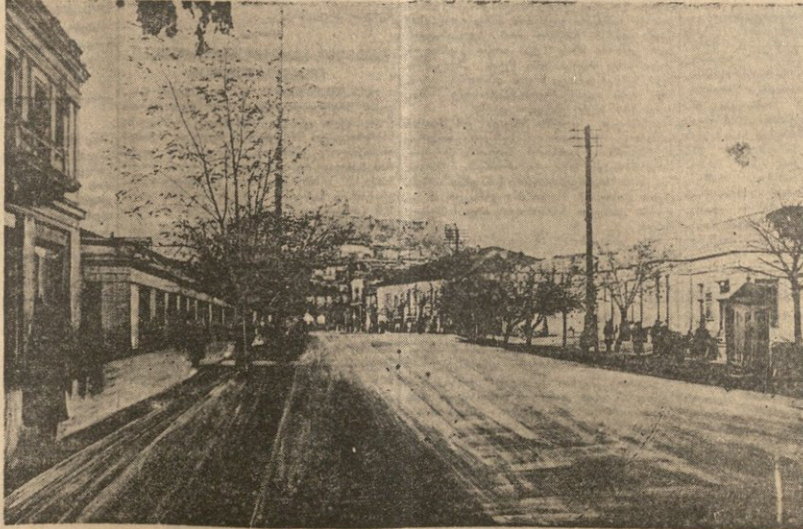
თბილა კრბობის გახსენება. ცოცხლებიან მლე-ვაზე და მხარული ღღებმა: წყნების ჩანთა... წითელი შარფი... დედაეა...

დღი ომის ჰეპე-ჰეპილი მღელვარე აყო ცხოვრე-ბა გორში.

როცა რაიობით დაღმოსცემდნენ უმაღლესი მთა-გარააღმოს ბრძანებობს, ამ სახლის კედლებთან იე-რიბობდნენ, სულგანაბლო უსმენდნენ გორელები ბელადის სიტყვებს—დიდი ბელადი აქებდა შე-ბიძოლო, რომელიც ვეცაცურად იცავდნენ სამშო-ლოს, დიდი ბელადი აქებდა მშრომელი, ვინც ზურე-ნი გაორით ახლოვებდა მტერსეც გამარჯვებისა.

და ყოველდღე იტრბობდნენ ამ სახლის კედლებ-თან, ყოველდღე ისმოდა დეცქორის ნაყინობი ხმა, რეკდნენ კრემლის კურანტები, ახალ-ახალ გამარჯე-ვება ულოცავდა მოყარარადლო ჯარს.

ცხრა მათის უჩვეული დილიც გათენდა, დეცვა-რული, ცხრა მათის ვლვარე დილა, მისი სხივებით შექცადენილი.

ქალაქი გორი—ლენინის კარხანაში.

